

GŁOS ROBOTNICZY

ORGAN KW I KŁ POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

NR 62 (3004) ROK X ŁÓDŹ, PONIEDZIAŁEK, 15 MARCA 1954 ROKU CENA 15 GR

Na str. 3, 4 i 5

Główne zadania gospodarcze dwóch ostatnich lat (1954—1955) Planu 6-letniego
Referat wygłoszony przez członka Biura Politycznego KC PZPR,
tow. Hilarego Minca w dniu 13. III. 1954 r.

II Zjazd Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

Dyskusja nad referatem tow. Hilarego Minca

Uchwała II Zjazdu partii do sprawozdania KC PZPR

W trzecim dniu obrad II Zjazdu PZPR, po zakończeniu dyskusji nad sprawozdaniem Komitetu Centralnego, I sekretarz KW PZPR we Wrocławiu, tow. Jan Kowarz, w imieniu delegacji wszystkich województw zaproponował przyjęcie następującej uchwały II Zjazdu Partii:

„Zjazd przyjmuje do wiadomości i zatwierdza sprawozdanie Komitetu Centralnego, uznaje linię polityczną Komitetu Centralnego w okresie sprawozdawczym za słuszną i postanawia przyjąć referat towarzysza Bolesława Bieruta za wytyczną działania partii, w szczególności w walce o realizację doniosłego zadania umocnienia sojuszu robotniczo-chłopskiego i szybszego podnoszenia stopy życiowej mas pracujących“.

Uchwała została przyjęta jednogłośnie wśród długotrwałych oklasków.

Czwarty dzień obrad

SKŁAD KOMISJI w sprawie osiągnięć w wykonaniu Planu 6-letniego i głównych zadań gospodarczych na lata 1954—1955

1. Bajan Adam
2. Bartczak Stanisław
3. Brzózka Piotr
4. Ciołkowski Stefan
5. Cuber Adam
6. Dworakowski Władysław
7. Górecki Adam
8. Handlikowa Anastazja
9. Jedrychowski Stefan
10. Jaroszewicz Piotr
11. Kłosiewicz Wiktor
12. Kostuś Władysław
13. Kwiatkowski Lucjan
14. Lange Oskar
15. Łopat Stanisław
16. Marzec Mieczysław
17. Minc Hilary
18. Nowakowski Jan
19. Promiński Antoni
20. Olszewski Józef
21. Sztachelski Jerzy
22. Sina Józefa
23. Stawinski Eugeniusz
24. Tokarski Julian
25. Wang Adam

SKŁAD KOMISJI w sprawie uchwały „O zadaniach rozwoju rolnictwa w latach 1954—1955 i o zapewnieniu niezbędnych środków dla wzrostu produkcji rolnej“

1. Andruszkiewicz Zygmunt
2. Buziński Józef
3. Domagała Czesław
4. Engel Zdzisław
5. Gede Tadeusz
6. Janowski Mieczysław
7. Kazimierz Stanisław
8. Kłosek Franciszek
9. Kozdra Władysław
10. Kuligowski Antoni
11. Kowarz Jan
12. Liberek Marian
13. Malewski Juliusz
14. Marchewski Teodor
15. Minkiewicz Augustyn
16. Nowak Zenon
17. Płoszowski Edmund
18. Sikorowa Antonina
19. Szyr Eugeniusz
20. Skuza Jan
21. Szczepankiewicz Władysław
22. Tepicht Jerzy
23. Ulas Antoni
24. Was Edward
25. Wronka Jan

SKŁAD KOMISJI STATUTOWEJ

1. Banaszkiewicz Stanisław
2. Baranowski Feliks
3. Brodzinski Stanisław
4. Gutman Jerzy
5. Jedrychowski Stefan
6. Józwiak Franciszek
7. Kasman Leon
8. Kruczek Władysław
9. Kwieciński Zygmunt
10. Łukasik Stanisław
11. Malinowski Bolesław
12. Matwin Władysław
13. Morawski Jerzy
14. Olszab Edward
15. Orlak Józef
16. Pawlak Mikołaj
17. Pilawa Stanisław
18. Rymuza Bolesław
19. Stawicz Artur
20. Wiatrak Antoni
21. Witkiewicz Kazimierz
22. Wojaś Paweł
23. Zambrowski Roman

13 marca br., w czwartym dniu Zjazdu, przystąpiono do trzeciego punktu porządku obrad: „Główne zadania gospodarcze dwóch ostatnich lat (1954—55) Planu 6-letniego“. Przewodniczący — członek Biura Politycznego KC PZPR tow. Franciszek Józwiak — Witold.

Referat o głównych zadaniach gospodarczych 2 ostatnich lat Planu 6-letniego wygłasza członek Biura Politycznego KC PZPR tow. Hilary Minc. Przemówienie było wielokrotnie przerywane hurtem oklaskami.

Zjazd dokonuje następnie wyboru trzech Komisji. Projekt składu osobowego Komisji w sprawie osiągnięć w wykonaniu Planu 6-letniego i głównych zadań gospodarczych na lata 1954—1955 zgłasza w imieniu delegacji Łódzi tow. Bolesław Malinowski.

Proponowaną listę członków Komisji w sprawie uchwały o zadaniach rozwoju rolnictwa w latach 1954—1955 i o zapewnieniu niezbędnych środków dla wzrostu produkcji rolnej zgłasza w imieniu delegacji woj. bydgoskiego — I sekretarz KP Włocławek tow. Leon Tyburski.

W imieniu delegacji Warszawskiej przystąpił sekretarz Komitetu Warszawskiego tow. Adam Cuber. W kolejnym głosowaniu Zjazd jednogłośnie akceptuje proponowany skład wszystkich trzech Komisji. (Skład ich podajemy obok).

W głębokim skupieniu wysłuchują delegaci głos wyrażany przez Helenę Jaworską, depeszę, w której KC Koreańskiej Partii Pracy przesyła Zjazdowi gorące, braterskie pozdrowienia.

Po przerwie obławowej rozpoczęła się dyskusja nad referatem Hilarego Minca. W dyskusji zabierali głos sekretarz KW w Stalinozie tow. Edward Gierk, minister Handlu Zagranicznego tow. Konstanty Dąbrowski, dyrektor naczelny Stoczni Gdanskiej tow. Władysław Kostuś, przewodniczący Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy tow. Jerzy Albrecht, sekretarz Komitetu Zakładowego PZPR w Zakładach Mechanicznych „Ursus“ tow. Lucjan Kwiatkowski, minister Przemysłu Rolnego i Spożywczego tow. Mieczysław Hoffman, pierwszy sekretarz KŁ PZPR tow. Jan Jablonski, rektor Szkoły Głównej Planowania i Statystyki tow. Oskar Lange.

Następnie przemówienia powitalne wygłosili: zastępca sekretarza generalnego Komunistycznej Partii Wielkiej Brytanii tow. George Mathews i członek Komitetu Centralnego Bułgarskiej Partii Komunistycznej tow. Dymitr Dinow. Na tym zakończono czwarty dzień obrad II Zjazdu PZPR.

Komunikat Polskiego Radia

W dniu dzisiejszym sprawozdania dwukrotnie o II Zjeździe PZPR nadane będą: w programie I o godzinie 17.30 i 21.00, w programie II o godz. 17.30 i 22.00.

Piąty dzień obrad

14 marca br., w piątym dniu obrad II Zjazdu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, kontynuowano dyskusję nad referatem o głównych zadaniach gospodarczych dwóch ostatnich lat Planu 6-letniego.

Przewodniczącym obradom członek Biura Politycznego KC PZPR — tow. STANISŁAW RADKIEWICZ.

Tow. Tadeusz Gede
wiceprezes
Rady Ministrów

Pierwszy zabiera głos tow. TADEUSZ GEDE, wiceprezes Rady Ministrów, który omawia zadania przemysłu rolno i spożywczego oraz handlu, w realizacji zadania przyspieszenia wzrostu stopy życiowej mas pracujących.

Wskazując na osiągnięcia przemysłu rolno i spożywczego w roku ub., tow. Tadeusz Gede krytykuje ten przemysł, który nie dostarcza jakości i zbyt skromny asortyment. Dotyczy to zwłaszcza pieczywa i wędlin. Przemysł spożywczy mogłby znacznie zwiększyć produkcję, gdyby lepiej wykorzystywał surowce i zmniejszał straty produkcyjne.

Ważnym niedociągnięciem handlu — stwierdza mówca — jest niedostateczna waga z konsumentami. Znajomość potrzeb konsumenta, jego gustów i upodobań powinna być podstawą do wskazywania przemysłowi przez handel — asortymentu, gatunku i jakości wyrobów.

Tow. Zygmunt Szymański
organizator partyni KC w WSK w Mielcu

Tow. ZYGMUNT SZYMAŃSKI — organizator partyni KC w WSK w Mielcu, wyraża wdzięczność całej załogi dla Związku Radzieckiego i KPZR za pomoc we wzniesieniu tego nowoczesnego zakładu.

W parze ze wzrostem wydajności pracy, uzyskany głównie w wyniku upowszechnienia produkcyjnych metod pracy, jak Zandarowej i in., w zakładach tych postępuje nieustannie poprawa warunków materialno-bytowych robotników. Zdaniem mówcy, osiągnięcia produkcyjne i socjalno-bytowe są w dużym stopniu rezultatem aktywnej działalności organizacji partyni, która od 1951 r. wzrosła o ok. 700 nowych członków i kandydatów, w tym o ponad 200 w okresie po IX Plenum Organizacji partyni utworzyła 13 ekip łączności miasta ze wsią, systematycznie przeprowadza narady z robotnikami mieszkającymi na wsi, wyjaśnia im znaczenie wykonywania najpilniejszych zadań w zakresie podniesienia produkcji rolnej.

Tow. Zygmunt Szymański krytykuje biura projektów za opóźnienia w dostawie dokumentacji technicznej.

Tow. Julian Tokarski
minister
Przemysłu Maszynowego

Tow. JULIAN TOKARSKI, minister Przemysłu Maszynowego, uznaje za słuszną, zawartą w sprawozdaniu KC PZPR i referacie tow. Hilarego Minca — krytykę kierownictwa przemysłu maszynowego za niedostateczną mobilizację sił narodu. Przewodniczący następnie przez mówcę analiza osiągnięć i zaniedbań gospodarki komunalnej zawiera stwierdzenie, iż mimo znaczenia w ostatnich latach zwiększenia usług komunalnych, gospodarka ta pozostaje w tyle za osiągnięciami

maszynowego nie zapewniło przemysłowi maszyn rolniczych należytej pomocy, wskutek czego wykonywano jedynie najprostsze maszyny, nie licząc się z aktualnymi potrzebami rolnictwa.

Zwraca on uwagę na to, że szwankuje jeszcze sposób rozprawiania maszyn rolniczych. Uregulowania wymaga również — zdaniem mówcy — sposób rozdzielania materiałów i surowców przez Centralny Urząd Gospodarki Materialowej i PKPG. Pod adresem Ministerstwa Hutnictwa — tow. Julian Tokarski kieruje żądanie bardziej terminowego i starannego wykonywania zamówień zakładów przemysłu maszynowego.

Tow. Katarzyna Zabrodzka
inżynier

Tow. Inż. KATARZYNA ZABRODZKA z Jeleniogórskich Zakładów Celulozy i Włókien Sztucznych im. Klementa Gottwalda mówi o tym, jak podstawowa organizacja partyni zakładowa, wzmacniając pracę ideologiczną i wychowawczą, troszczy się o wysoki poziom wiadomości fachowych załogi oraz o usprawnienie organizacji pracy, toczy stałą walkę o podniesienie jakości produkcji i obniżkę kosztów własnych. Poważną pomocą dla załogi stały się osiągnięcia radzieckiej nauki, doświadczenia radzieckich inżynierów i robotników.

Szerok krytycznych uwag kieruje mówczyni pod adresem Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego; stwierdza, że podległe mu przedsiębiorstwa, które wykonują szereg prac na terenie Zakładów im. Gottwalda, powodują opóźnienia w oddawaniu do użytku poszczególnych obiektów produkcyjnych, a także urządzeń klimatyzacyjnych i wentylacyjnych.

Tow. Bolesław Rumiński
minister
Przemysłu Chemicznego

Zabiera głos tow. BOLESŁAW RUMIŃSKI, minister Przemysłu Chemicznego. Stwierdza on, że ostra krytyka działalności tego resortu — jest sprawiedliwa. Ministerstwo nie dość uporczywie walczyło o usprawnienie służby inwestycyjnej, o lepsze wyposażenie techniczne zakładów produkujących nawozy sztuczne, nie prowadziło należytej polityki kadrowej.

Tow. Feliks Baranowski
minister
Gospodarki Komunalnej

Kolejny mówca tow. FELIKS BARANOWSKI, minister Gospodarki Komunalnej, na wstępie omawia ogromne znaczenie dokonania na I Zjeździe PZPR zjednoczenia polskiego ruchu robotniczego — dla mobilizacji sił narodu. Przewodniczący następnie przez mówcę analiza osiągnięć i zaniedbań gospodarki komunalnej zawiera stwierdzenie, iż mimo znaczenia w ostatnich latach zwiększenia usług komunalnych, gospodarka ta pozostaje w tyle za osiągnięciami

przemysłu i innych dziedzin życia i nie zaspokaja potrzeb ludności w należyty sposób.

Wskazując na szereg istniejących, a dotąd nie wykorzystanych rezerw w przedsiębiorstwach wodociągów i komunikacji miejskiej tow. Feliks Baranowski podkreśla, że również PKPG nie doceniała tych spraw.

Konieczne jest też uruchomienie w kraju produkcji taboru autobusowego i trolejbusowego dla komunikacji miejskiej oraz przejście na produkcję nowoczesnych, cicho i szybkojeżdżących tramwajów.

Depesza od kierownictwa Partii Pracujących w Vietnamie

Gdy przewodniczący obrad zawiadamia, że wpłynęła depesza od kierownictwa Partii Pracujących w Vietnamie, na sali zrywają się brawa. Gdy tow. STANISŁAW MARCEK odczytuje tę depeszę, zawierającą życzenia dla narodu polskiego — jeszcze większych sukcesów w dziele budownictwa socjalizmu, serdeczne podziwianie dla przewodniczącego Komitetu Centralnego PZPR, Bolesława Bieruta i wszystkich członków KC PZPR, długo nie milnie owacja.

Depesza od KC Komunistycznej Partii Indii

Następnie tow. BOGDAN TOMOROWICZ odczytuje, wśród burzliwych oklasków, depeszę KC Komunistycznej Partii Indii, która wyraża uczucia głębokiej przyjaźni ludu pracującego Indii dla narodu polskiego.

Tow. Bolesław Rumiński
minister
Przemysłu Chemicznego

Zabiera głos tow. BOLESŁAW RUMIŃSKI, minister Przemysłu Chemicznego.

Stwierdza on, że ostra krytyka działalności tego resortu — jest sprawiedliwa. Ministerstwo nie dość uporczywie walczyło o usprawnienie służby inwestycyjnej, o lepsze wyposażenie techniczne zakładów produkujących nawozy sztuczne, nie prowadziło należytej polityki kadrowej.

Tow. Bolesław Rumiński mówi o wnioskach, jakie resort wyciągnął z uchwały IX Plenum, by zapewnić wzrost produkcji nawozów i środków owadobójczych dla rolnictwa. Główną podstawę tego wzrostu stanowią uruchomione w tych dniach zakłady azotowe w Kędzierzynie, dokąd Ministerstwo skierowało najbardziej kwalifikowane siły techniczne. Po ważne unowocześnienie zostało także zakłady w Tarnowie i Chorzowie. Przewidywanie szeregu trudności w zakładach chorzowskich wymaga głębsze

(Dalszy ciąg na str. 2)

W dniu 13 marca br., podczas przerwy w obradach II Zjazdu partii, przewodniczący KC PZPR — Bolesław Bierut i członkowie delegacji Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego z I sekretarzem KC KPZR — N. S. Chruszczowem na czele zwiedzili Mariensztat. CAF — fot. Zyg. Wdowiński.

Koncert z okazji II Zjazdu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

Uczestnicy II Zjazdu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej obecni byli dnia 14 bm. w godzinach wieczornych na koncercie, zorganizowanym z inicjatywy Komitetu Warszawskiego PZPR i WRZZ w Hali Mirowskiej.

Na koncert przybyli owacyjnie witani członkowie Biura Politycznego KC PZPR, zastępcy członków Biura Politycznego KC PZPR z przewodniczącym KC PZPR Bolesławem Bierutem na czele.

Serdecznie i gorąco powitano przybycie delegacji Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego z I sekretarzem KC KPZR N. S. Chruszczowem na czele oraz inne delegacje zagraniczne, biorące udział w Zjeździe.

Koncert rozpoczęły chór i orkiestra Polskiego Radia, które pod dyktando Jerzego Kołaczekowskiego wykonały szereg pieśni rewolucyjnych. Gorąco przyjęta została pieśń pt. „Nowy czas“, skomponowana przez Andrzeja Panufnika dla uczczenia II Zjazdu partii.

Wybitny pianista Henryk Sztopka odegrał następnie z towarzyszeniem orkiestry Państwowej Filharmonii Warszawskiej pod dyktando Witolda Różyckiego II i III część koncertu fortepianowego f-moll Chopina. Potężne tony oratorium Szostakowicza „Pieśń o lasach“ oraz wspaniały finał Symfonii Pokoju Panufnika, w wykonaniu chóru i orkiestry Filharmonii Warszawskiej przyjęli słuchacze długotrwałymi oklaskami.

Duże zainteresowanie wzbudził pierwszy w Warszawie występ zespołu dawnej muzyki i tańca przy Państwowej Filharmonii w Poznaniu, który pod dyktando Stefana Stuligrosza wykonał dawne tańce polskie.

Witane serdecznymi oklaskami wbiegają na scenę tańczący korowodem dziewczęta z zespołu „Malwy“. Tańczą one rosyjski korowód oraz pelen wzdkiem chiński taniec „Zbieraczek herbaciany“.

Śpiewaczka Eugenia Gwieździńska odśpiewała kilka pieśni. Burzliwymi oklaskami powitano ukazanie się na estradzie zespołu „Mazowsze“, który wystąpił z nowym programem, przygotowanym dla uczczenia II Zjazdu partii. Zespół odśpiewał m. in. pieśń „O partii“, której autorami są członkowie zespołu — M. Piwkowski i S. Doboszwina. Entuzjastycznie przyjmują widzowie piękny taniec chiński z szarfami oraz wszystkie następne numery bogatego

programu. Koncert kończy brawurowy mazur, śpiewany i tańczony przez cały zespół „Mazowsza“.

Mocno rozbrzmiewa hymn SFMD, śpiewany przez zespół „Mazowsze“ i podchwycony przez obecnych na koncercie.

W atmosferze ogromnego entuzjazmu odbyły się wczoraj wybory do Rady Najwyższej ZSRR

Na całym obszarze Kraju Rad odbyły się 14 bm. w atmosferze ogromnego entuzjazmu patriotycznego, wybory do Rady Najwyższej ZSRR.

W Moskwie panowała jeszcze głęboka noc, gdy na radzieckim Dalekim Wschodzie wybory oddawali swe głosy.

Punktualnie o godzinie 6 rano przybyli pierwsi wyborcy do komisji wyborczych w Moskwie. Mieszkańców Moskwy reprezentować będzie w obu izbach parlamentu radzieckiego — w Radzie Związku i Radzie Narodowości — 19 deputowanych. Wśród kandydatów do Rady Związku z ramienia moskiewskich okręgów wyborczych znajdują się: przewodniczący Rady Ministrów ZSRR — G. M. Malenkov, pierwszy zastępca przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR, minister Spraw Zagranicznych ZSRR — W. M. Molotow, pierwszy sekretarz KC KPZR — N. S. Chruszczow, murarz I. Szirkow, nauczycielka J. Martianowa, tancerz P. Bykow i inni. Do Rady Narodowości kandyduje m. in. pierwszy zastępca przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR, minister Obrony Narodowej ZSRR — N. A. Bułganin. W leningradzkim okręgu wyborczym Moskwy wiele komisji wyborczych mieści się w nowych gmachach wybudowanych w ciągu ostatnich lat. Powstała tu cała nowa dzielnica, w której otrzymało mieszkanie ćwierć miliona osób.

Jedną z komisji wyborczych molotowskiego okręgu wyborczego mieści się we wspaniałym pałacu budownictwa metra moskiewskiego, który uceili dzień wyborów oddaniem do użytku ostatniego odcinka linii okrężnej metra.

Świąteczny wygląd przybrał w dniu wyborów Leningrad. Na liście kandydatów do Rady Najwyższej, wysuniętych przez mieszkańców Leningradu, znajdują się m. in. przewodniczący Prezydium Rady Najwyższej ZSRR — K. J. Woroszyłow, ukarcka M. Matierkowa, znany uczonec A. Lebiediew, pisarz N. Tichonow, aktor N. Czerkasow i inni.

Wśród wyborców kirowskiego okręgu w Leningradzie są również załogi wielu statków bałtyckiej floty handlowej, znajdujących się obecnie na wodach Oceanu Spokojnego, Indyjskiego, Morza Czarnego, Śródziemnego i Północnego. Ze statków tych droga radiowa poinformowała, że wszyscy członkowie załogi wzięli udział w głosowaniu.

W Kijowie liczba obwodów wyborczych zwiększyła się o 64 w porównaniu z rokiem 1950, co świadczy o nieustannym rozwoju miasta. Mieszkańcy Kijowa masowo wzięli udział w głosowaniu.

Ludność Kazachstanu powitała dzień wyborów do Rady Najwyższej, jako radujące święto. Wespół z mieszkańcami tej republiki przybyli do urn wyborczych młodzi mechanicy i specjaliści rolnictwa, którzy przyjechali do pracy nad zagospodarowaniem ziem nowych i nie uprawianych.

W wielu okręgach Moskwy, a zwłaszcza w tych, gdzie kandydowali G. M. Malenkov, W. M. Molotow, N. S. Chruszczow, do godziny 15 wszyscy wyborcy oddali głosy. Wszystkie lokale wyborcze były otwarte do godziny 24. po czym komisje wyborcze przystąpiły do obliczania głosów. W sprawozdaniu z przebiegu wyborów agencja TASS podaje: Dzień wyborów był świetnym ogólnonarodowym. Obywatele radzieccy powitali ten dzień nowymi sukcesami we wszystkich dziedzinach życia gospodarczego i kulturalnego. Swym aktywnym udziałem w wyborach zmanifestowali oni swą zwiartość wokół partii komunistycznej i żądo radzieckiej, swą gotowość poświęcenia wszystkich sił sprawie dalszego rozwoju państwa radzieckiego — ostoł przyjaźni narodów i pokoju na świecie.

Dalszy ciąg referatu wygłoszonego przez tow. Hilarego Minca

(Dalszy ciąg ze strony 3)

wo trafia do sklepów żle wypieczone, o złym smaku, pogniecione, z kalcem.

Na odcinku kasz należy wyrównać zarówno braki ilościowe, jak i asortymentowe, co dotyczy głównie kasz perłowych oraz kasz jaglanej i gryczanej.

W przemyśle młynskim przy ogólnym podniesieniu w 1955 r. w porównaniu z 1953 r. produkcji mięsa z uboju o około 17 proc., należy położyć nacisk na zwiększenie produkcji asortymentów szczególnie poszukiwanych na rynku, jak np. szynki, balerony, salcesony i kiełbasy krwiste, serdelki, podłedwice, parówki.

Należy także uruchomić produkcję nowych, wysokiej jakości przetworów mięsnych, jak np. rolaży schabowe, salami, boczek pieczony i inne.

W zakresie mleka i przetworów mleczarskich przy ogólnym wzroście mleka spożywczonego w r. 1955 o około 17 proc. w stosunku do roku 1953, należy specjalny nacisk położyć na wydajniejszy wzrost produkcji mleka butelkowanego i serów. Szczególnie należy zwiększyć produkcję asortymentów poszukiwanych na rynku, jak np. masła pierwszego gatunku, serów szlacheckich itd.

Ważnym zadaniem jest podwyższenie stanu sanitarnego i higieny produkcji mleczarskiej, usprawnienie transportu

mleka, przestrzeganie należytego chłodzenia przed transportem i w czasie transportu oraz rozszerzenie pasteryzacji mleka.

W latach 1954-1955 należy znacznie rozwinąć przemysł rybny i zapewnić mu odpowiednią bazę przez rozszerzenie połowów bałtyckich i dalekomorskich.

W przemyśle tłuszczowym należy podnieść ogólną produkcję tłuszczów jadalnych w r. 1955 o około 25 proc. w stosunku do roku 1953.

Produkcja cukierków winna wzrosnąć o 27 proc., przy czym jakość wyrobów przemysłu cukrowniczego należy poprawić przez znaczne zadziwienie kontroli jakości surowców, ściśle przestrzeganie ustalonych norm i receptur oraz znaczne rozszerzenie asortymentu i różnorodności stosowanych smaków i aromatów.

Produkcję win należy w 1955 r. zwiększyć o 40 proc. w stosunku do roku 1953. Ponadto należy rozszerzyć produkcję win poszukiwanych na rynku, przy równoczesnym rozszerzeniu asortymentu win owocowych i gronowych oraz znacznie poprawić jakość win.

W zakresie produkcji mydła, przy ogólnym podniesieniu produkcji o 18 proc., należy zwrócić uwagę na znaczniejszy wzrost produkcji mydła specjalnie poszukiwanych, jak np. mydło „Powszechne” oraz uruchomić produkcję nowych, wysokogatunkowych mydła toaletowych.

2. Przemysł lekki

Przed przemysłem włókienniczym, odzieżowym i skórzanym, obok osiągnięcia dalszego wzrostu ilościowego, jako główne zadanie stoi znaczna poprawa jakości i rozszerzenie, a także wzbogacenie asortymentu.

Przy wzroście ogólnym produkcji tkanin bawełnianych w 1955 r. w stosunku do r. 1953 o 12 proc., należy znacznie zwiększyć produkcję takich tkanin, jak pościelowe, koszulowe, popeliny, żefiry oraz tkaniny płaszczone i sukienkowe kolorowatych. Podniesienie jakości i estetycznego wyglądu tkanin bawełnianych winno nastąpić przez stosowanie ulepszonej metody barwienia i drukowania.

Szczególną opieką należy obłożyć polepszenie trwałości tkanin bawełnianych przez rozszerzenie stosowania nowoczesnych metod uszlachetnienia tkanin, a w szczególności przez rozszerzenie stosowania procesu merceryzacji, dekantacji i przez uodpornianie tkanin na nasłanianie wodą.

Przy ogólnym wzroście produkcji tkanin wełnianych o około 11 proc. należy osiągnąć wyższy wzrost tkanin wysoceprocentowych przeznaczonych na rynek krajowy. Tak np. produkcja tkanin czysto wełnianych (100 proc.) przeznaczona na rynek krajowy wzrosła z 2,1 mln metrów bież. w roku 1953 do 6,8 mln metrów bież. w roku 1955. Ponadto należy powiększyć produkcję tkanin czesankowych oraz produkcję tkanin sukienkowych, barwne tkaniny, chustek wzorzystych.

W przemyśle wełnianym winno być rozszerzone stosowanie karbonizacji wełny i apretur niemiennych. W przemyśle tkanin należy ściśle przestrzegać przepisów technologicznych, dekantacyjnych tkanin wełnianych w celu zwiększenia ich skurczu oraz, szczególnie starannie wykonywać prace w koń-

cowej fazie obróbki tkanin, jak mierzlenie, składanie, stemplowanie, etykietowanie i pakowanie.

W przemyśle jedwabniczym i tkanin dekoracyjnych przy ogólnym wzroście o 20 proc. w r. 1955 w stosunku do roku 1953 należy znacznie zwiększyć produkcję szczególnie poszukiwanych artykułów, jak np. sukienkowych i biużowych, piki bluzkowej białej, chustek, apaszek, szalików damskich z jedwabiu naturalnego gładko barwionych, aksamitów sukienkowych, adamaszków i atlasów koldrowych, wysokogatunkowych tkanin melbory.

W przemyśle konfekcyjnym należy stale powiększać ilość nowych, bardziej estetycznych i praktycznych modeli, zwiększać częstotliwość zmian modeli i wzorów, zwiększać ilość nowych fasonów, zmniejszać ilość sztuk produkowanych w jednej serii, dobrać właściwe wzory tkanin i stosować odpowiedniej jakości dodatki.

Również w przemyśle dziewiarskim należy znacznie zwiększyć ilość fasonów i modeli.

Należy położyć szczególny nacisk na produkcję wyrobów dla niemowląt i dzieci i specjalną uwagę zwrócić na produkcję wszystkich niezbędnych wyrobów.

W przemyśle obuwniczym równoległe ze wzrostem ilościowym należy znacznie polepszyć jakość obuwia i jego trwałość, należy rozszerzyć wzornictwo w przemyśle obuwniczym i znacznie uzupełnić asortyment modelowego obuwia damskiego, obuwia dziecięcego, obuwia letniego damskiego i męskiego.

W obuwniczym przemyśle należy wprowadzić do produkcji pełną numerację obuwia z uwzględnieniem półnumerów,

dukcji środków wytwórczości i produkcji środków konsumpcyjnych.

To procentowe zmniejszenie tempa wzrostu produkcji przemysłu było w zasadzie przewidziane przez Plan 6-letni.

Przewidziane w przedłożonym projekcie uchwały na najbliższe dwa lata tempo wzrostu przemysłu środków wytwórczości

1. Baza surowcowa

Jest rzeczą niewątpliwą, że w ubiegłym czteroleciu, pomimo słusznego w tej dziedzinie założeń Planu 6-letniego, nastąpiło na skutek niedostatecznej koncentracji wysiłków i niedostatecznej kontroli z naszej strony — poważne zaniedbanie w rozwoju bazy surowcowej.

Temczasem jasne jest, że kraj, który chce w sposób długofalowy, poważny i trwały rozwijać całą gospodarkę narodową i jej podstawę — przemysł środków wytwórczości, musi po pierwsze: rozwijać i rozszerzać produkcję surowców produkowanych już na wielką skalę, a to w celu zaspokojenia rosnących potrzeb wewnętrznych i rosnących potrzeb eksportu, po drugie: stale zmniejszać zależność od importu podstawowych surowców zagranicznych poprzez rozwój własnej, krajowej bazy surowcowej.

Jeżeli chodzi o surowiec, który wydobywamy na wielką skalę, to jest nim węgiel kamienny. Polska zajęła w produkcji węgla duże miejsce w świecie i drugie po Związku Radzieckim wśród krajów obozu demokracji i socjalizmu.

W obecnym roku wydobędziemy węgla prawie 2,5 raza więcej niż przed wojną i więcej niż Francja, Belgia i Włochy razem wzięte.

Myliby się jednak tacy, którzy by sadzi, że na tych osiągnięciach można poprzestać. Myliliby się dlatego, że jak wynika z analizy obecnej sytuacji, osiągnięcie pełnych założeń Planu 6-letniego jest zagrożone i że zagrożenie to należy w jak największym stopniu zmniejszyć, jednocześnie pamiętając, że i po zakończeniu Planu 6-letniego będziemy musieli dalej intensywnie rozwijać produkcję węgla kamiennego dla zaspokojenia rosnących potrzeb kraju i potrzeb krajów importujących nasz węgiel, a w pierwszym rzędzie zaprzyjaźnionych krajów obozu demokracji i socjalizmu.

Aby sprostać tym zadaniom trzeba jak najprędzej skompletować stałe zalogi na kopalniach, stworzyć stałą siłę roboczą, nierozdzielnie związaną ze swoim zawodem. Jest to warunkiem znacznego podniesienia wydajności pracy. Partia i rząd poprzez otaczanie kopalni stałą opieką i dokonane już, a także zamierzone wielkie budownictwo mieszkaniowe, stwarzają wszystkie warunki dla jak najwyższego skompletowania stałych zalogi na wszystkich kopalniach.

Trzeba następnie dokonać poważnego kroku naprzód na odcinku mechanizacji i lepszego wykorzystania potężnej energii, która co roku zwiększa się w górnictwie węglowym. Należy dalej rozstrzygnąć walkę i skończyć z liberalizmem w tak ważnej sprawie, jak sprawa bezpieczeństwa pracy na kopalniach tym bardziej, że modernizacja kopalni, wprowadzenie nowych maszyn, rozszerzenie podszkapy plynnej, polepszenie wentylacji — stwarzają obiektywne warunki dla wzrostu bezpieczeństwa pracy.

Istotnym zadaniem jest usuniecie zaniedbań na odcinku podszkapy plynnej i zaprowadzenie pełnego porządku na piaszkowniach.

Kryzys, jaki miał miejsce na piaszkowniach na początku bieżącego roku, nie może się więcej powtórzyć.

Trzeba w ostatnich latach Planu 6-letniego zakończyć szereg inwestycji rozpoczętych uprzednio. W ciągu najbliższego roku winny być wybudowane nowe kopalnie „Julian” i „Odryska”, „Brzozowice”. Jeszcze w bieżącym roku na magistrat piaszkowej, zbudować dalszych ośiem urządzeń podszkapy plynnej, mechanicznej i kalodowej w zasadzie inwestycje przebiegające na kopalniach i kopalniach Zagłębia Rybnickiego. Wreszcie ważnym zadaniem jest zapewnienie zasobów dla poważnego wzrostu produkcji węgla w najbliższej przyszłości. Szczególnie silnie winno wzrosnąć wydobycie węgla koksu, którego dla zapewnienia znacznego wzrostu produkcji koks, dla celów zabezpieczenia wzrostu hutnictwa żelaza i chemii i potrzeb eksportu. Należy więc skoncentrować się na przygotowaniu zasobów i rozpoczęciu wstępnego etapu budowy nowych kopalni węgla koksu, w południowej części Zagłębia Rybnickiego. Trzeba również przygotować zasoby w bogatych w węgiel energetycznych rejonach na zachód od Krakowa i na południe od Wisły, aby w niedalekiej przyszłości założyć tu rezerwy nowego zagłębia węglowego.

Trzeba także energicznie przygotowywać zasoby węgla brunatnego dla odkrywkowej eksploatacji głównie w centralnej Polsce.

Obecnie toczy się u nas dyskusja o ustaleniu założeń przyszłego planu wysokości produkcji stali. Wszyscy, rzecz jasna, chcemy, aby nasz kraj produkował tyle stali, ile ma potrzeba dla zaspokojenia rosnących potrzeb przemysłu, transportu, rolnictwa, budownictwa itd.

Albowiem sobie zdajemy sprawę, że ilość produkowanej stali zależy w dużym stopniu od tego jak szybko i z jakim rozmachem potrafimy rozwinąć własną produkcję surowców że-

ność zapewnią osiągnięcie i przekroczenie globalnych zadań wyznaczonych przez założenia Planu 6-letniego.

Istnieją jednak w rozwoju naszego przemysłu środków wytwórczości poważne zagrożenia i braki, niezarezerwowane na czas, mogłyby spowodować poważne niebezpieczeństwo dla rozwoju całej gospodarki narodowej. I na tych właśnie sprawach powódź, towarzysze, nieco się zatrzymać.

Kopalnictwo rud żelaza nie wykonało zadań nałożonych na nie przez Plan 6-letni, czego główną przyczyną jest fakt, że nie nadążono z budową nowych, odpowiadających wymogom technicznym kopalni, na które od roku 1954 przypada główny ciężar wzrostu wydobycia.

Należy stwierdzić, że żadna z nowo wybudowanych kopalni nie osiągnęła jeszcze swojej projektowanej mocy produkcyjnej.

Trzeba więc ze wszelkim naciskiem budownictwo i uruchamianie nowych kopalni rud żelaza. Jednocześnie należy położyć nacisk na zmechanizowanie robót górniczych w kopalnictwie rudnym, które jest jeszcze bardzo pod tym względem zacofane. Ważnym czynnikiem zmechanizowania robót górniczych w kopalnictwie rud żelaza jest elektryfikacja. W związku z tym udział kopalni z pełną elektryfikacją podłożu należy podnieść z 13 proc. w 1953 roku do co najmniej 60 proc. w r. 1955.

Dodatkowym i bardzo ważnym czynnikiem wzbogacenia krajowej bazy surowcowej hutnictwa żelaza mogą być, po winny być i na pewno będą — złoża piasków żelazistych, znajdujące się na północnym zboczu Gór Świętokrzyskich.

Przeprowadzone badania wykazały pełną przydatność i rentowność eksploatacji tych piasków żelazistych dla otrzymywania odpowiedniego koncentratu.

Należy więc forsować przygotowanie szczegółowej dokumentacji geologicznej, opracowanie projektów kopalni odkrywkowych i zakładów przerobowych piasków żelazistych tak, aby jak najprędzej te budowy urozeczywistnić i jak najprędzej otrzymać z piasków żelazistych dodatkowe zasoby żelaza dla naszych wielkich pieców.

Należy także szybko rozwinąć produkcję tzw. żeludry. Nasze hutnictwo winno także przyspieszyć opanowanie technologicznych procesów wykorzystania rud żelaznych o wyższej zawartości krzemu i fosforu.

Niekorzystnie również z punktu widzenia wykonania zadań Planu 6-letniego ukladła się sytuacja w kopalnictwie rud miedzi. Jest prawdą, że natrafiono na poważne trudności w rozwoju tej galei kopalnictwa w związku z niedostatecznym rozpoznanie pokładów i trudnymi warunkami hydrogeologicznymi i geologicznymi. Fakt jest jednak, że uciążliwość była mała, ażeby te trudności przełamać i uzyskać lepsze rezultaty.

W najbliższych latach jako zadanie stało dwukrotne zwiększenie w roku 1955 wydobycia rud miedzi w stosunku do roku 1953. Rozwinięciu wydobycia zwłaszcza na kopalni „Konrad”, oraz opanowanie procesów flotacji rud miedzi tak, aby zmniejszyć do minimum ilość odpadów.

W zakresie cynku - ołowianych na Górnym Śląsku w niecce bytomskiej należy dla zapobieżenia pogarszaniu się jakości urobku odbudowywać filary ochronne z zastosowaniem do tych prac podszkapy plynnej. Należy forsownie rozbudowywać rudonośne zagłębie w okolicach Olkusa i Chrzanowa, koncentrując się na pełnym uruchomieniu kopalni „Bolesław” i zbudowaniu przy niej zakładu przerobu mechanicznego do produkcji koncentratów cynku, a także na budowie kopalni rudy blonowej.

Ważnym zadaniem dla dalszego silnego rozwoju kopalnictwa rud cynku - ołowianych winno być opracowanie technologii przerobu ubogich rud, których posiadamy bardzo poważne zasoby. Należy wziąć kurs na stopniowe ograniczenie i eliminowanie importu koncentratów cynku i ołowiu.

Mówiąc o rozwoju krajowej bazy surowcowej należy podkreślić fakt, że poważnym osiągnięciem geologii polskiej w postaci odkrycia znacznych zasobów stali rodowej. Odkrycie to posiada poważne znaczenie, dlatego zadania na rok 1954 — 1955 obejmują nie tylko dokładne rozpoznanie złóż i przygotowanie do budowy kopalni, ale i rozpoczęcie wstępnej eksploatacji.

Do sprawy uruchomienia wydobycia stali rodzimej należy przywiązywać bardzo wielkie znaczenie.

Poważne zagrożenia stoją przed nami w zakresie rozwoju bazy surowcowej dla przemysłu chemicznego oraz bazy surowcowej dla produkcji materiałów budowlanych.

Określając nasze główne zadania na najbliższe lata musimy mieć stale przed oczyma fakt, że jesteśmy opóźnieni w zakresie rozwoju bazy surowcowej i że bez nadrobienia w szybkim czasie tego opóźnienia, wiele naszych ważnych poczynań może zawisnąć w powietrzu. Do tego w żadnym razie nie można dopuścić.

2. Niektóre sprawy przemysłu maszynowego

Przemysł maszynowy, stanowiący rdzeń industrializacji kraju, ma poważne osiągnięcia. Świadczy o tym chociażby fakt, że produkcja przemysłu maszynowego w przeliczeniu na jednego mieszkańca jest obecnie 9 razy większa niż przed wojną, a produkcja obrabiarek do metali jest piętnastokrotnie większa. Jednocześnie z osiągnięciem towarzyszy w pracy przemysłu maszynowego występowanie szeregu poważnych wad i braków; na niektóre z nich trzeba wyraźnie wskazać.

Jednym z podstawowych błędów w pracy przemysłu maszynowego jest niewykonanie przezeń planów asortymentowych. Tak np. od szeregu lat Min. Przemysłu Maszynowego nie dostarcza dla kolei zaplanowanych ilości taboru kolejowego, przyczyniając tym samym duże straty kolei i gospodarce narodowej.

Specjalnie „wyodrębnić” pod względem niedotrzymywania terminów dostaw również Centralny Zarząd Budowy Maszyn Ciężkich i Centralny Zarząd Przemysłu Kolejowego - Turbinowego.

Niektóre zakłady Min. Przemysłu Maszynowego, jeżeli chodzi o terminowość dostaw, zdemoralizowały się zupełnie i nie wahają się prolongować ustalonych terminów na dwa do trzech lat. Kierownicy tych zakładów tracili w zupełności poczucie partyjnej i państwowej odpowiedzialności. Należy jak najszybciej skończyć z nieterminowymi dostawami maszyn. Podstawowym zadaniem Min. Przemysłu Maszynowego jest walka o asortymentowe wykonanie planu i terminowa dostawa maszyn i urządzeń. W tym celu należy w zakładach przemysłu maszynowego pracować ściśle według harmonogramu i uwzględnić radykalną poprawę w planowaniu dostaw i kooperacji.

Poważnym niedociągnięciem w pracy przemysłu maszynowego jest zbyt długi cykl wprowadzania nowych typów maszyn do produkcji. Tak np. dokumentacja prasy PMS — 63 wykonana została w 1950 roku, a prototyp nie został zakończony jeszcze w roku 1953. W wyniku tego stanu rzeczy nie tylko opóźniamy się z rozszerzeniem asortymentu wytwarzanych przez nas maszyn, ale zbyt słabo dokonuje się modernizacja konstrukcji już opracowanych.

Ważnym zadaniem przemysłu maszynowego jest szybkie usunięcie dysproporcji, wynikającej ze zbyt wąskiej bazy oddziałów przygotowawczych, jak odlewnie, kuźnie i prasownie.

Należy więc zwrócić baczną uwagę na likwidację tej dysproporcji.

IV. Kolejnictwo

W okresie realizacji zadań czterech lat Planu 6-letniego transport kolejowy osiągnął poważne sukcesy. Przewozy ładunków wyniosły o 1,7 proc. więcej niż zadania Planu 6-letniego do roku 1953. Przewozy pasażerów na kolejach normalnotorowych o 12,6 proc. przekroczyły zadania odpowiedniego roku Planu 6-letniego. Poprawiła się praca eksploatacyjna transportu kolejowego, co znalazło swój wyraz w polepszeniu szeregu wskaźników techniko-ekonomicznych. Wzmocnieniu uległa baza materialno-techniczna kolejnictwa.

W latach 1950-1953 zostało wybudowane ponad 500 km nowych linii kolejowych i odbudowane zostało ponad 360 km linii. Realizuje się pomyślnie, choć z pewnym opóźnieniem wielką inwestycję Planu 6-letniego — elektryfikację linii Warszawa — Śląsk z odgałęzieniem do Łodzi. Zostały rozbudowane i znajdują się w dalszej rozbudowie nowe węzły kolejowe, jak np. w rejonie hut im. Lenina, Częstochowy, węzeł śląski i węzeł warszawski. Uległy pewnej, acz niedostatecznej poprawie wskaźniki postępu technicznego.

Niemniej w pracy naszego kolejnictwa istnieją poważne niedociągnięcia.

Nie zostały osiągnięte zaplanowane statystyczny załadunek wagonu towarowego, nie zrealizowane zostały zadania w zakresie poprawienia szybkości pociągów towarowych, niedostateczna jest jakość remontów oraz zbyt długie okresy wyłączenia taboru z eksploatacji w związku z przekraczaniem zaplanowanych czasów postoju na naprawie.

Wszystko to powoduje, że występują okresy niepełnego pokrywania przez kolej zapotrzebowania na przewozy ze strony gospodarki narodowej.

Za pracą kolejki ujawnia się szczególnie w okresach mroźów, do których, jak np. w tym roku, nasze kolejnictwo wyraźnie się nie przygotowało.

W ciągu najbliższych 2 lat, w związku ze stale rosnącym zapotrzebowaniem gospodarki narodowej na przewozy, za-

(Dalszy ciąg na stronie 5)

III. Niektóre zagrożenia przemysłu środków wytwórczości

Jest rzeczą elementarną i zrozumiałą dla wszystkich członków naszej partii, że dalszy rozwój gospodarki narodowej może się odbywać tylko w oparciu o rozbudowę przemysłu środków wytwórczości, jako podstawy rozwoju całej gospodarki narodowej. Bez dalszej rozbudowy przemysłu środków wytwórczości jest niemożliwa rozszerzona reprodukcja socjalistyczna. Jeżeli chodzi o nasze warunki, to należy dodatkowo uwzględnić, iż pomimo poważnych osiągnięć w rozbudowie przemysłu ciężkiego, przemysł ten, jeżeli chodzi o podstawowe obiekty, jak np. hut im. Lenina pod Krakowem, Zakłady Chemiczne w Oświęcimiu, szereg zakładów

energetycznych, Zakłady Mechaniczne w Elblągu itd., znajduje się jeszcze w stadium budowy.

Dlatego nie wolno nam ani na chwilę oślabić wysiłków — w zakresie rozwoju przemysłu środków wytwórczości, nie wolno nam ani na chwilę spuszczać z oka konieczności oddania w terminie do ruchu podstawowych nowych obiektów tego przemysłu przewidzianych przez Plan 6-letni.

Na najbliższe dwa lata przewidziane jest zmniejszenie średniorocznego tempa wzrostu produkcji przemysłu socjalistycznego do około 10-11 proc., przy jednoczesnym zachowaniu na tym samym w zasadzie poziomu tempa wzrostu pro-

